

Pismo od Prelata (listopada 2007.)

„Privikni se pa više puta na dan
uzdigni svoje srce Bogu u
zahvalnosti“

25.10.2007.

Najdraža moja djeco: neka mi Isus
čuva moje kćeri i sinove!

Ovi prvi dani listopada pružaju nam
priliku uvećati naše čine zahvale
Bogu zbog njegove dobrote prema
Crkvi, Djelu i svakome od nas. Nova
godišnjica utemeljenja Opusa Dei,
koje se sutra prisjećamo – na početku

80.-te godine njegove povijesti – te peta godišnjica kanonizacije sv. Josemarije 6. listopada, potiču nas izraziti Presvetom Trojstvu zahvalnost i to radosnom željom za obraćenjem kako bismo više ljubili – tako je očigledno!

Obnovimo svoju zahvalnost zbog znaka Božjeg milosrđa prema čovječanstvu, a to je Opus Dei: sredstvo evangelizacije i posvećivanja, a Bog ja dao da ga sv. Josemaría vidi 2. listopada 1928. Zahvalimo također radi vjernosti našeg Utemeljitelja koji je odmah od početka sasvim velikodušno odgovorio ovom pozivu. I nadodajmo svoju zahvalnost Bogu, jer je kanonizacijom čitavoj Crkvi pokazao primjer svetosti našeg Oca.

Preispitajte svoj život, moje kćeri i sinovi, i otkrit ćete mnoge druge osobne razloge za zahvalnost Bogu, Jednom i Trojstvenom: dar

postojanja i pripadnosti Crkvi; blago našeg kršćanskog poziva unutar Opusa Dei; na tome što nas je naš Gospodin pozvao surađivati u poslanju Crkve upravo sada, u zoru 21. stoljeća, sa zadatkom davanja Kršćanskog oblika društvu...

Uzdignimo svoju molitvu hvale Bogu zbog svih radosti i žalosti, uspjeha i poteškoća s kojima smo se možda suočili, jer onima koji ljube Boga sve služi za dobro.[1]

Još od kada je sv. Josemaría bio mladi svećenik naučio nas je da budemo vrlo zahvalni u svim okolnostima.

***Privikni se pa više puta na dan
uzdigni svoje srce Bogu u
zahvalnosti: što od Njega primaš
ovo i ono, što su te drugi prezreli,
što toliko toga imaš ili što nemaš. I
zato što je učinio tako lijepom
svoju Majku, koja je i tvoja Majka.
Što je stvorio sunce i mjesec, ovu
životinju, onu biljku. – Što je onog***

čovjeka stvorio tako rječitim, a tebe tako neokretnim u riječi. Zahvali mu na svemu jer sve je dobro. [2]

Postanimo nositelji ove zahvalnosti usko sjedinjeni s Oltarskom Žrtvom Isusa Krista u Svetoj Misi; tamo naš Gospodin prinosi svoj život i svoje Mistično Tijelo kojeg Bog Otac prima *in odorem suavitatis*,**[3]** u miomirisu, djelovanjem Duha Svetoga.

Skoro pred kraj svojih godina na zemlji, sv. Josemaría nas je poticao da ***neprestano dajemo zahvalnost Bogu zbog svega: onoga što se čini dobrim i onoga što se čini lošim; onoga što je slatko i onoga što je gorko; zbog bijelog i crnog; zbog malih stvari i velikih stvari, zbog onoga što se čini oskudnim i onoga što se čini obilnim, onoga što je trenutno i onoga što dosiže vječnost. Podajmo hvalu našem Gospodinu zbog svega što nam se***

desilo ove godine, i u neku ruku, za naše nevjernosti. Jer smo ih priznali i dovele su nas do toga da Ga molimo za oprost i čvrsto odlučimo da nikada više nećemo biti nevjerni i to će našim dušama učiniti mnogo dobra.[4]

Peta obljetnica kanonizacije svetog Josemarije mora u nama još jednom probuditi veliku želju za svetošću koju smo onda osjetili. Pišem vam, i to sam ponovio u par prilika, kako «šesti listopada» treba biti uvijek aktivan u našim dušama. Divimo se ovom povjerenju koje nam je Bog ukazao dajući nam zadatak prenošenja duha Djela po svijetu.

Putujmo uvijek naprijed osjećajući odgovornost, ispunjavajući svoju misiju ***sijača mira i radosti***. Činimo to svojim riječima i djelima, podupirući djelovanjem ono što znamo da je Božja Volja: *da se svi*

ljudi spase i dođu do spoznanja istine.

[5]

Naš Gospodin nam očituje svoju volju na mnoge načine. Dajmo sve od sebe kako bismo otvorili duše i primili ta svjetla, te ih primijenili u praksi jer, Papa nas podsjeća:» **Tko želi biti Isusov prijatelj i njegov autentičan učenik (...) mora njegovati intimno prijateljstvo s Njim u razmatranju i molitvi. Produbljivanje kršćanskih istina i učenje teologije te drugih religijskih disciplina podrazumijeva obrazovanje za šutnju i kontemplaciju, jer trebamo postati sposobni slušati Boga koji govori u srcu.»**[6] Što se toga tiče, među asketskim sredstvima koji su tradicionalni u Crkvi, dani duhovnih obnova ili vježbi su posebno učinkoviti. Tijekom tih dana, ostavljajući po strani brige svakodnevnog života, posvećujemo se razmišljanju o Bogu i svojem vlastitom duhovnom napretku.

Prisjetio sam se da se ovih dana napunja 75 godina od kada je 1932. naš Otac bio na duhovnim vježbama tijekom kojih je primio snažan poticaj za vršenje svojeg zadatka utemeljitelja. Govorio nam je nekoliko puta o tim prvim godinama svojeg apostolskog rada, uvijek okružen ljudima čijem se obrazovanju u potpunosti posvetio. Kad je želio obaviti par dana duhovnih vježbi, našao bi mjesto gdje bi mogao biti na samo s Bogom, u potpunosti odijeljen od svojih uobičajenih zauzetosti.

Na dan 3. listopada je otišao u Segoviju i u tom gradu u samostan Bosonogih Karmelićana kojeg je izgradio sv. Ivan od Križa. Pripremio se za to, među ostalim stvarima, moleći mnoge ljude za milostinju njihovih molitvi na njegovu nakanu. Tamo je, 6. listopada, primio božanski poticaj koji ga je doveo do toga da zazove zaštitu svetih

Arkandela Mihaela, Gabrijela i
Rafaela nad apostolat Opusa Dei.[7]
Otišao je s tih vježbi s jasnim,
specifičnim odlukama da Djelo
povede naprijed, temeljeći sve na
molitvi i mrtvljenju. Ovo je bila
njegova konstantna odluka, a mi,
njegove kćeri i sinovi, moramo uvijek
putovati istim putom.

Podsjećam vas na ove činjenice radi
želje da jako dobro pripremimo svoje
duhovne obnove i vježbe, i da
govorimo drugima o ovim važnim
sredstvima obrazovanja. U mnogim
slučajevima, kao što znamo iz
obilnog iskustva, odlazak na
duhovne vježbe donosi korjenito
obraćenje, jer pomaže duši da se
suoči s bitnim pitanjima u životu: od
kuda dolazimo i kamo idemo, kojim
putem trebamo krenuti kako bismo
stigli do potpunog zajedništva s
Bogom, kojim se sredstvima trebamo
poslužiti...**Ovo intimno bivanje s
Bogom, stoga, iskustvo Božje**

prisutnosti, je ono što čini, da tako kažemo, da iskusimo uvijek iznova veličinu Kršćanstva te da nam onda pomogne (...) staviti ga u praksu dan za danom, u patnji i ljubavi, u radosti i žalosti. [8]

Ako se potrudimo umnožiti duhovne obnove i vježbe, pozivajući mnoge ljude na njih, apostolat će svugdje rasti i bit ćemo zadivljeni rezultatima. S koliko uvjerljivosti govorimo ljudima da bi bilo dobro za njih da sudjeluju u ovim sredstvima obrazovanja? Molimo li se za ljude koji će se susresti s Bogom svugdje po svijetu?

Kao što znate, proveo sam srpanj i kolovoz u Pamploni dovršavajući posao koji nisam želio odlagati. Hvala vam na pomoći vaših molitava tijekom tih tjedana. Prije nego li sam se vratio u Rim otputovao sam – sa svakim pojedinim od vas – u Lurd, te također u Torreciudad gdje se održao

Marijanski dan obitelji. Nastavimo se moliti za revitalizaciju ove temeljne stanice društva, o čijem duhovnom zdravlju u velikoj mjeri ovisi nova evangelizacija.

Također sam sudjelovao u kratkome putu u neka od mjesta u kojima je bio sv. Josemaría u studenom 1937.

tijekom «prelaska preko Pirineja».

Bio je to put od nekoliko kilometara i naravno bez ogromnih poteškoća na koje je nailazio sv. Josemaría i ljudi koji su bili s njim, no bio sam ispunjen radošću i zahvalnošću prema našem Gospodinu dok sam još jednom razmatrao heroizam našega Oca. Slijedeći njegove korake bilo je vrlo lako sudjelovati u titraju njegovih želja i sjetiti se pojedinačno svakog od vas. U tim vremenima velikih patnji, sv. Josemaría nije mislio na sebe već na svoje kćeri i sinove, te na sve duše koje će moći putovati putovima vječnoga života

ako ostanu osobno vjerne poslanju koje im je Bog povjerio.

Ovo sam osjetio najprodornije i u posebnoj jasnoći kad smo se zaustavili na mjestu gdje stoji «koliba sv. Rafaela», u šumama Rialpa, gdje su kampirali na par dana prije nego što su započeli noćne marševe. To ostavlja dubok utisak: bili su izloženi svakojakim opasnostima i usprkos tome, u tim jako iznimnim okolnostima, sv. Josemaría je uspostavio raspored u kojem je bilo mjesta za sve: pobožnost, obrazovanje i učenje...Nije li to fantastičan primjer za nas, sada i u budućnosti? Molili smo se tamo za djela sv. Mihaela, sv. Gabrijela i sv. Rafaela: za apostolat koji služeći Crkvi obavljaju svi vjernici Prelature. Na mjestu na kojem je naš Otac našao drvenu ružu molili smo Preces Djela, također sa svakim od vas. Bilo je tako lako uživati u svakoj od molbi jednoj po jednoj, istom pažljivošću

koju je pokazao i naš Otac kad ih je probrao iz tradicionalnih kršćanskih molitava. Njegova je želja bila da ih mi svakoga dana govorimo pobožno, uistinu ih živeći.

Još jednom vas molim za pomoć vašim molitvama i mrtvljenjima za moje nakane. Sada mi je hitno potrebna vaša podrška. Budite velikodušni i nemojte se opustiti u vašim nastojanjima.

Vrlo srdačan blagoslov od
vašeg Oca

+ Javier

Rim, 1. listopada, 2007.

[1] cf. *Rim* 8,28

[2] Sv. Josemaría, *Put*, 268

[3] *Ef* 5,2

[4] Sv. Josemaría, bilješke s razmatranja, 25. prosinca 1972.

[5] *1 Tim 2,4*

[6] Benedikt XVI, Govor, 23. listopada 2006.

[7] cf. Andrés Vázquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, vol. I, str. 358-9.

[8] Benedikt XVI, Govor, 9. studenog 2006.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/pismo-od-prelata-
listopada-2007/](https://opusdei.org/hr-hr/article/pismo-od-prelata-listopada-2007/) (22.02.2026.)